

[Ministeren for skatter og afgifter]

således uafhængig af, om benzinen leveres til privatejede, bortforpagtede eller selskabsdrevne tankanlæg.

Jeg har forståelse for de problemer, der kan knytte sig til spørgsmålet om, i hvilket omfang denne kredit videregives til benzinformandlerne. Jeg kan dog ikke gå ind for, at der fastsættes særlige regler om betalings- og kreditvilkår for videresalg af beskattede varer fra de virksomheder, der opkræver afgifter til staten. Sådanne regler ville i øvrigt kunne modvirke ved en ændring af aftaler og sædvaner, der almindeligvis gælder inden for branchen.

Spm. nr. 717

Til *industriministeren* (18/4 80) af:

Steffensen (KrF):

»Finder ministeren det rimeligt, at monopoltilsynets fastsættelse af benziner priser udelukkende baseres på de store olieselskabers kalkulationer uden at tage hensyn til de relativt større generalomkostninger, med hvilke private tankejere og tankforpagtere er belastet, og vil ministeren tage initiativ til, at der for fremtiden af monopoltilsynet ikke blot fastsættes en maksimumspris for benzin og olieprodukter, men også en minimumspris?«

Begrundelse

Benzin & Olie Bladet bringer i sit martsnummer 1980 en artikel af folketingsmedlem Hans Erenbjerg (S), hvoraf klart fremgår, at der på benzinmarkedet foregår en foruroligende og urimelig konkurrenceforvridning til skade for branchens små forhandlere, der udsættes for en langsom henrettelse.

Problemet ligger i, at benzinsalg foregår fra tre forskellige typer af salgsanlæg, nemlig privatejede, bortforpagtede og selskabsejede. De store, multinationale selskaber søger at skabe sig et monopol på benzinsalget, og så længe der ikke er indført minimumspriser for benzinen, indgår dumpingpriser som led i deres metoder.

Endvidere forsyner de store selskaber monopoltilsynet med kalkulationer, i hvilke der ikke er indregnet sådanne generalomkostninger som løn til bestyreren af de selskabsejede tanke, annonceudgifter, svind og lignende, i hvilken forbindelse det må erindres, at personaleudgifter ifølge sagens natur udgør en

større procentdel af de samlede omkostninger på et lille anlæg end på et stort anlæg.

Midlet til at komme denne del af konkurrenceforvridningen til livs vil være at lade monopoltilsynets prisgodkendelser ske også på grundlag af de faktiske udgifter, som benzinsalget er forbundet med på de privatejede og bortforpagtede salgsanlæg.

Besvarelse (30/4 80):

Industriministeren (Erling Jensen):

Monopoltilsynet har over for mig oplyst, at tilsynet ved godkendelse af olieselskabernes vejledende forbrugerpriser for benzin ikke baserer sine beregninger af de avancer til forhandlerne, som indgår i priserne, på selskabernes kalkulationer. Ved godkendelse af avancerne baserer tilsynet sig på regnskaber indhentet direkte fra et større antal benzinformandlere. Ved godkendelse af avancerne i selskabernes vejledende priser har tilsynet set på forholdene for forhandlere med et salg af motorbrændstof (benzin, autodiesel og autogas) af middel størrelse, dvs. 1-1½ mill. liter om året.

Fastsættelse af minimumspriser eller -avancer, der dækker omkostninger og en fortjeneste for de dyrest arbejdende benzinsalgssteder, ville give en urimeligt stor fortjeneste for andre salgssteder, og det er formentlig grunden til, at tilsynet ikke finder en sådan fremgangsmåde rimelig, hvad jeg for mit vedkommende er enig i.

Spm. nr. 724

Til *arbejdsministeren* (18/4 80) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren sikre, at de ledige, der bliver midlertidigt ledige på grund af dårlig planlægning fra arbejdsgiverside, ikke nægtes udbetaling af dagpenge og i stedet henvises til bistandshjælp?«

Begrundelse

Ifølge Aktuelt af 17. april 1980 udnyttes dagpengeordningen groft af nogle arbejdsgivere på den måde, at de faktisk holder deres folk på fordeling. Dette misbrug fra arbejdsgivernes side har ifølge Aktuelt medført, at forbundet nægter at godtage en midlertidig